

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 24.04.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в закрито заседание на 24.04.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **6166** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на В. А. Г. срещу Българска народна банка (БНБ) с претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на твърдяно незаконосъобразно бездействие на БНБ по прилагането на Директива 94/19/ЕО във връзка с изплащането на гарантирания размер на депозитите в [фирма] (в несъстоятелност). Претендира се обезщетение в размер на 8627,97 лв., представляващо законната лихва за забавено плащане на гарантираните вземания за периода 30.06.2014 г. - 04.12.2014 г. върху максималния размер на гарантираните вземания - от 196 000 лева.

Ищецът поддържа, че причинената вреда се дължи на незаконосъобразно бездействие на БНБ да вземе решение в изпълнение на задълженията, произтичащи от директното прилагане на правото на ЕС в областта на изплащането на гарантирани депозити в очертанния срок от чл. 1 § 3 т. i от Директива 94/19/ЕО, изменена с Директива 2009/14/ЕО.

Съдът, на когото е разпределено делото, след като се запозна с него и конкретно, с основанието за спирането на съдебното производство по него, постановено с Определение №7011/06.11.2018г. намира, че основанието – „до постановяване на съвместно тълкувателно постановление по Тълкувателно дело№2/2015г. от Общото събрание на съдиите от гражданска и търговска колегии на ВКС и Общото събрание на съдиите от I и II колегии на Върховния административен съд, е отпаднало., предвид приетите изрични изменения в АПК - чл.203, ал.3 АПК - ДВ брой 94/2019г.

Предишният състав на съда е постановил също, че от значение за казуса по делото е реушението на съда на ЕС по преюдициално делот С-571/17, в тов ачисло на настоящия състав на съда е известно Решение 14866/05.11.2019г. на Върховния административен съд, постановено във връзка с решението по делото Кантарев срещу БНБ на Съда на ЕС...

Настоящият състав на съда намира, че постановеното решение по последното дело не

отговаря на всички процесуални въпроси, относими на първо място към допустимостта на искват апетенция и надлежния ответник, а същото следва да бъде спряно до постановяване на съдебен акт от Съда на ЕС по отправено преюдициално запитване по дело 2760/2016г. на АССГ, препис от коет ослужебно прилага към делото. По същото е образувано преюдициално дело С-501/2018г. на Съда на ЕС.

Настоящият състав на съда намира, че решението по преюдициалното запитване по делото Кантарев не е достатъчно за преценката на всички въпроси от процесуално естество, които повдига казусът по делото. Същото становище е застъпено и в съдебната практика на ВАС - Определение №2606/19.02.2020г. и конкретно възприетото и от настоящия състав разграничение между решението по делото Кантарев и отправеното преюдициално запитване по висящото дело пред СЕС, а именно:

„След постановяване на това решение, Съдът на Европейския съюз е предоставил възможност на Административен съд София-град да прецени дали поддържа запитването по дело С-501/18, на което АССГ отговаря утвърдително с определение от 09.11.2018г. по адм. дело 2760/2016г. АССГ пояснява, че решението по делото Кантарев не дава отговор допустим ли е искът и на какво основание следва да бъде разгледан, следва ли да бъде съобразена препоръката на Европейския банков орган, следва ли да се дерогира договорна клауза във връзка със задълженията установени в областта на неравноправните клаузи в потребителските договори – впрочем, напълно резонен въпрос, като се има предвид, че административните съдилища по българското право не могат да осъществяват косвен контрол за нищожност на граждански договори или отделни техни клаузи.

И трите посочени въпроса са от съществено значение за спора и по настоящото дело, доколкото изрично са поставени за разрешаване от съда по искане на самите страни. На тези въпроси в решението по делото Кантарев не е даден отговор. До момента Съдът на Европейския съюз не се е произнесъл с акт по дело С-501/18, с който приема, че запитването е недопустимо, било поради неотносимост на въпросите към главния спор или поради това, че всички необходими отговори за разрешаване на този вид спорове вече са дадени от Съда на ЕС. Това означава, че СЕС възнамерява да се произнесе с решение по спора, в което се очаква да бъдат дадени допълнителни разяснения относно тълкуването на правото на ЕС, приложимо по спорните материални права.

При това положение и след като делото пред СЕС е висящо /впрочем прегледът на графика на СЕС показва, че в най-скоро време предстои произнасяне по делото/, българският съд не може да игнорира това обстоятелство и зададените относими към спора въпроси с аргумента, че може да разреши спора и без да изчаква отговор по запитването. Винаги, когато български съд отправя преюдициално запитване, съдебната практика се съобразява с него и изчаква отговорите на СЕС по зададените въпроси; в обратния случай съществува риск актът на българския съд да не е в пълна степен съобразен с практиката на СЕС. Правилното прилагане на правото на Европейския съюз, особено по иск за отговорност на държавата за вреди, причинени от нарушаване правото на ЕС, е от първостепенно значение от гледна точка върховенството на правото."

След справка и като му е служебно известно съдът установи, че към настоящия момент няма произнасяне от съда на ЕС по преюдициалното дело C-501/2018г. Видно от практиката на ВАС, че се прави разграничение между зададените въпроси по преюдициалното дело Кантарев срещу БНБ и по второто дело – C501/2018г., като също е постановил спиране на производството до приключване на последното дело с акт на Съда на ЕС.

Съдът намира, че допустимостта на исковата претенция не може да се изведе и от посоченото в исковата молба допуснато нарушение на правото на ЕС от БНБ, освен това с диспозитива на решението по делото Кантарев, Съдът на ЕС е постановил, че неналичността на депозитите следва да се установи с изричен акт на компетентния национален орган и не може да бъде извеждана от други актове като решението на БНБ с което КТБ е поставена под специален надзор, нито презумирана въз основа на обстоятелствата по главното производство, на които между впрочем и ищецът по делото пред настоящия съд се е позовал. Също при тълкуването на чл.4, параграф 3 от Договора за ЕС, съдът е приел, че допуска национална правна уредба, съгласно която правото на обезщетение на частноправните субекти на обезщетение зависи от предварителната отмяна на административния акт, от който е настъпила вредата, при условие, че е разумно това да се изисква от увреденото лице, което запитващата юрисдикция следва да провери.

На съда е известно, че БНБ не е постановила изричен акт, с който е установена неналичността на депозитите.

От гледна точка на така даденото тълкуване на норми на правото на ЕС с решението по делото Кантарев, следователно, исковата претенция не може да бъде сметена също за допустима, тъй като се изисква изричен акт за установяване на неналичността на депозитите, то не се касае за фактическо бездействие да бъде издаден такъв. Не е изпълнено условието по чл.204, ал.1 АПК актът от който се претендират вредите да е отменен по съответния ред като незаконосъобразен, нито съобразно цитираното тълкуване на Съда на ЕС се сочи и мотивира, че не е разумно такава изискване. "

Съдът намира, че исковите претенции са недопустими по смисъла на чл.204, ал.1 АПК, единствено относим към действията и бездействията на БНБ, свързани с надзора върху банковата дейност и предприемането на оздравителни мерки спрямо банка. Компетентност да приема такива мерки има само УС на БНБ – колективен орган, който действа единствено чрез приемането на мотивирани решения, взети с определено мнозинство – чл.чл. 16, чл.17, ал.2 от Закона за БНБ и 151, ал.1 - ал.3 от Закона за кредитните институции. Без съмнение, че изричните актове на УС на БНБ подлежат на оспорване пред съда за законосъобразността им – чл.151, ал.3 ЗКИ и чл.132, т.5 АПК. Също мълчаливите откази чрез произнасяне – чл.151, ал. 6 ЗКИ подлежат на оспорване пред съда по посочения ред.

Следователно, неиздаването на решение от УС на БНБ не съставлява фактическо бездействие, доколкото този орган може да действа само чрез издаването на решения, а неиздаването на решения по даден въпрос, съставляват също актове, подлежащи на оспорване пред съда за законосъобразност. Следователно, в производство по чл.204 АПК настоящият състав на съда не е допустимо да разглежда законосъобразността на действия – изрични актове на УС на БНБ нито бездействия да бъдат издадени изрични актове от този орган, тъй като подлежат на оспорване пред Върховен административен съд. По тези съображения твърденията в исковата молба за

фактически действия или бездействия на колективен орган, който действа единствено чрез издаване на решения или откази да се издадат такива, не се приемат от настоящия състав на съда за фактическо бездействие и съответно правното основание по чл.204, ал.4 АПК не е относимо към преценката за допустимост на исковата претенция.

Изискването за незаконосъобразност на съответното поведение на институцията, установено по предвидения за това ред, е също основание и за иск за вреди от нарушаване на правото на ЕС. Отговорността на държавата по ЗОДОВ - за вреди от незаконосъобразни актове, действия и бездействия при или по повод административна дейност, съответства на отговорността, уредена по правото на ЕС в чл.340, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз. По силата на същата разпоредба в случай на извъндоговорна отговорност Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители при изпълнението на техните задължения. Тази отговорност се подчинява на определени условия, установени чрез тълкуване на правото на ЕС от Съда на ЕС, най-общо следните:

1.Съгласно постоянната съдебна практика за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза за неправомерно поведение на неговите органи, по смисъла на горепосочената разпоредба, трябва кумулативно да са налице три условия, а именно неправомерност на поведението, в което се упреква институцията, наличие на вреда и на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда – така решенията по делата В. и Г./Комисия, С-35/98Р,ЕU:С:2000:361,т.39-42, FIAM и др./Съвет и Комисия, С-120/06Р и С-121/06Р, ЕU:С:2008:476,т.106 и т.164-166; Е. D. / Комисия, Т-297/12, ЕU:Т:2014:888, т.28.

2.Също според съдебната практика, условието неправомерното поведение на институция, изисква да е установено достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти –така решенията по делата В., т.42-43 и FIAM ,т.173, цитирани по-горе.

От исковата молба не става ясно, как нормите, регламентиращи правомощия на БНБ за надзор над кредитните институции, предоставят права на частноправните субекти като ищеца.

3.Единствено неправомерно поведение на институция, което води до подобно достатъчно съществено нарушение, може да ангажира отговорността на Съюза. Решаващият критерий, за да се приеме, че нарушението на правото на Съюза е достатъчно съществено, е наличието на явно и сериозно несъблюдаване от институция на границите, които са наложени на нейното право на преценка - така решението по делото В., т.43 цитирано по-горе. Според Съда на ЕС, режимът в областта на извъндоговорната отговорност на Съюза взема предвид по-конкретно сложността на ситуацията, които трябва да се уредят, трудностите, свързани с прилагането или тълкуването на правните текстове, и по-специално свободата на преценка, с която разполага авторът на оспорвания акт – така решенията по делата В.,т.40, цитирано по-горе, Комисия /С. и Т., С-312/00 Р, ЕU:С:2002:736,т.52;

Комисия/Ф. М., С-472/00, ЕУ:С:2003:399, т.24.

4. По отношение на условието за наличие на вреда, отговорността на Съюза може да бъде ангажирана само ако ищецът наистина е претърпял „реална и сигурна“ вреда. В тази връзка ищецът е длъжен да представи убедителни доказателства пред съда на Съюза, за да се установят наличието и размерът на подобна вреда (така в решенията по делата SELEX S. integral / Комисия, С-481/07Р, ЕУ:С:2009:461, т.36; I. и др./Комисия, Т-88/09, ЕУ:Т:2011:641, т.25.

5. Що се отнася до условието за наличие на причинно-следствена връзка, то е изпълнено, когато съществува непосредствена връзка като между причина и следствие между допуснатата от въпросната институция неправомерност и претендираната вреда — връзка, която ищецът трябва да докаже. Съюзът може да носи отговорност само за вреди, произтичащи достатъчно пряко от неправомерното поведение на съответната институция – решението по делото Y. T. ve O. S. ve T./Съвет и Комисия, С-255/06, ЕУ:С:2007:414, т.61.

Освен посочените изисквания, подробно съдебната практика на Съда на ЕС и приложимите разпоредби за отговорността за вреди от нарушаване на правото на ЕС са обсъдени от настоящия състав на съда в определението п№ 4537/17.07.2018г. по адм.д. 2760/2016г. на АССГ, 12 състав, с което е отправено преюдициално запитване до съда на ЕС по искове на сходни фактически и правни основания, с което ищецът е възможно да се запознае чрез системата на съда за обявяване на съдебните актове и по което е висящо преюдициално дело С-501/18 пред Съда на ЕС, поради което не намира за необходимо да ги повтаря. Под въпрос е отговорността на ответника БНБ и на държавата въобще в казус като процесния, на основания, които са изведени от правото на ЕС, предявени са по преюдициалното дел, отправено по адм.д.2760/2016г., но не са били предмет на въпросите по преюдициалното дело Кантарев. Доколкото отговорността на държавата за вреди следва да бъде понесена от цялото общество, същата се подчинява на строги критерии, в това число на стандартите по правото на ЕС и в конкретния случай, доколкото се претендира нарушение на правото на ЕС, от което произтичат вредите. По последното преюдициално запитване са поставени няколко въпроса, които изключват отговорността на държавата за вреди в казус като процесния и отговорността на БНБ по иск като процесния, които са оставени без необходимото внимание от страна на ищеца. Така предвиденото по националното право начисляване на лихви за целия период на мерките за надзор, прилагани от БНБ, предвиденото по Закона за банковата несъстоятелност удовлетворяване на вложителите, материята, в която попадат въпросите, свързани с банковата дейност и контролът върху нея от БНБ, са обстоятелства, които евентуално могат да изключат отговорността за вреди или евентуално БНБ не отговаря за такива вреди.

Освен горното, законодателя изрично уреди в чл. 203 и следващите от АПК отговорността за вреди от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС - чл.203, ал3 АПК. Доколкото съгласно чл.203, ал.3 от кодекса, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. Следователно, отправените въпроси по преюдициалното запитване по адм.д.2760/2016г. на АССГ, касаещи допустимостта на иска и приложението на

редица стандарти по правото на ЕС за извъндоговорната отговорност на държавите-членки за вреди, в казус като процесния, ще бъдат от значение за правилното разрешаване на съществени въпроси както по редовността и допустимостта на исковата молба, предявяването ѝ срещу надлежен ответник, така и на правния спор по същество. Законодателят изрично въведе задължение на съда да укаже на ищеца, ако исковата претенция е предявена срещу ненадлежен ответник - чл.205, ал.2 АПК, до тогава утвърдена съдебна практика на ВАС вр. служебното начало в административния процес. В случай, че по посоченото преюдициално дело се стигне до отговор или до правно положение, според което БНБ не е надлежният ответник по делото, то в зависимост от отговорите на другите въпроси, съдът следва евентуално да укаже друг надлежен ответник или е възможно да се стигне до положение на недопустимост на исковата претенция.

Настоящият съд намира, че отправените въпроси по преюдициално делото С-501/2018 на Съда на ЕС, и контекстът в който са зададени, видно от мотивите на определението на националния съд - Определение № 4537/17.07.2018г., по адм.д. 2760/2016г. на АССГ, и евентуалните отговори на тях по тълкуване и прилагане на правото на ЕС и съдебната практика до тогава, са относими към казуса по делото в посочения в предходния абзац смисъл, и конкретно предвид съдържанието на въпросите:

1. Следва ли от принципите за равностойност и ефективност по правото на Европейския съюз, че **националният съд е задължен служебно да квалифицира иск като предявен на основание неизпълнение на задължението на държава членка по чл.4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз, когато искът има за предмет извъндоговорната отговорност на държава членка за вреди от нарушение на правото на Европейския Съюз, причинени от институция на държава членка, при условие, че:**

- чл.4, параграф 3 от Договора не е посочен изрично като правно основание в исковата молба, но от обстоятелства на иска следва, че се претендират вреди от нарушаване на норми по правото на Европейския съюз

- претенцията за вреди се основава на национална норма за отговорността на държавата за вреди от административна дейност, уредена като безвиновна и при следните условия: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице, осъществени при или по повод на административна дейност; претърпяна вреда – имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между вредата и незаконосъобразното поведение на органа

- по националното право на държавата членка съдът служебно е задължен да определи правното основание на иск за отговорността на държавата от дейността на правозащитни органи, въз основа на обстоятелствата, на които се основава иска?

2) Следва ли от съображение 27 от Регламент (ЕС) №1093/2013г. на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година за създаване на Европейски надзорен орган (Европейски банков орган), че издадената препоръка на основание чл.17, параграф 3 от регламента, при обстоятелствата по главното производство, с която е установено допуснато нарушение на правото на ЕС от националната централна банка на държава

членка във връзка със сроковете за плащане на гарантираните депозитите на вложителите в конкретна кредитна институция:

-поражда право за вложителите в същата кредитна институция да се позовават на препоръката пред национален съд за да обосноват иск за вреди от същото нарушение на правото на ЕС, предвид изричното правомощие на Европейския банков орган да установява нарушение на правото на Европейския съюз и, че вложителите не са и не могат да бъдат адресати на препоръката и за същите не поражда пряко правни последици;

-е валидна по отношение на изискването нарушената норма да установява ясни и безусловни задължения, предвид, че чл.1, параграф 3, буква i) от Директива 94/19/ЕО относно схемите за гарантиране на депозити, тълкуван във връзка със съображения 12 и 13 от същата директива, не съдържа всички елементи, необходими за да възникне ясно и безусловно задължение за държавите членки и не поражда пряко права за вложителите, както и, че тази директива предвижда минимално ниво на хармонизация, което не включва елементите, въз основа на които да се извърши установяването на неналичен депозит препоръката не е обоснована с други ясни и безусловни норми по правото на ЕС за тези елементи, в това число относно: преценката на недостига на ликвидност и липсата на близка перспектива за плащане; съществуващо задължение за прилагане на мерки за ранна намеса и за поддържане на кредитната институция като действаща?

-предвид предмета - гарантиране на депозитите, е валидна по отношение на националната централна банка, която няма отношение към националната схема за гарантиране на депозитите и не е компетентен орган по чл.4, параграф 2, буква vi) от Регламент (ЕС) №1093/2010, и правомощието на Европейския банков орган по чл.26, параграф 2 от същия регламент – да издаде препоръки по отношение на схемата за гарантиране на депозитите?

3) Следва ли, в контекста на Решение от 12 октомври 2004 г., Р. и др., C-222/02, EU:C:2004:606, точки 38 – 39, 43 49-51, Решение от 5 март 1996г. по съединени дела C-46/93 и C-48/93, В. du pecheur SA и F. L., ECLI:EU:C:1996:79, т. 42 и т. 51, точка 19 от Решението по дело D. C./Съвет и Комисия, C-237/98 Р, ECLI:EU:C:2000:321, точка 11 от Решение от 2 декември 1971 година, A.-Z. S., 5/71, на Съда на ЕС и актуалното състояние на правото на Европейския съюз, относимо към обстоятелствата по главното производство, че

А) Нормите на Директива 94/19/ЕО, и конкретно чл.7, параграф 6 от тази директива, **предоставят права на вложителите да претендират вреди срещу държавата членка от недостатъчен надзор над кредитната институция**, която държи депозитите, и ограничени ли са тези права до гарантираните размери на депозитите или понятието „компенсация“ по тази разпоредба следва да се тълкува разширително?

Б) Надзорните мерки за оздравяване на кредитна институция, като приложените в главното производство от националната централна банка на държавата членка, в това число спиране на плащанията, предвидени по

конкретно в чл.2, седмо тире от Директива 2001/24/ЕО, **съставляват неоправдана и непропорционална намеса в правото на собственост на вложителите**, обосноваваща извъндоговорната отговорност за вреди от нарушение на правото на ЕС, **при положение, че съответната държава членка е предвидила в законодателството си** начисляване на договорни лихви за периода на мерките, а за депозитите над гарантирания размер - удовлетворяването им в общото производство по несъстоятелност и възможност за плащане на лихви, предвид чл.116, ал. 5 от Закона за кредитните институции и чл.4, ал. 2, т. 1 и чл.94, ал.1, т.4 от Закона за банковата несъстоятелност по българското право?

В)Условията за извъндоговорната отговорност за вреди от действия и бездействия във връзка с упражнени надзорни правомощия от националната централна банка на държава членка, попадащи в приложното поле на чл. 65, параграф 1, буква б) от Договора за функционирането на ЕС, **предвидени по правото на държавата членка, не следва да противоречат на условията и принципите за тази отговорност, установени по правото на ЕС**, и по конкретно на: принципа за независимост на иска за обезщетение от иска за отмяна и установената недопустимост на изискване по националното право за предварителна отмяна на юридическото действие и бездействие, от което се претендират вредите; за недопустимост на изискване по националното право, свързано с виновно поведение на органи или длъжностни лица, от чието поведение се претендират вредите; изискването ищецът да е претърпял действителна и сигурна вреда при искиове за имуществени вреди към момента на предявяване на иска?

Г)Да бъде съобразено изискването за незаконосъобразност на съответното поведение на институцията, равностойно на изискване по националното право на държавата членка за отмяна юридическото действие или бездействие, от което се претендират вредите – мерки за оздравяване на кредитна институция, на основание принципа за независимост на иска за вреди от иска за отмяна по правото на Европейския съюз, предвид обстоятелствата по главното производство и, че:

-ищецът - вложител в кредитна институция, не е адресат на тези мерки, както и, че според националното право и съдебна практика този ищец няма право на иск за отмяна спрямо индивидуалните решения, с които са приложени тези мерки и които решения са влезли в сила

-правото на ЕС в съответната област конкретно Директива 2001/24/ЕО, не предвижда изрично задължение за държавите членки да въведат обжалваемост на мерките за надзор по отношение на всички кредитори с оглед признаването на мерките за валидни

-по правото на държавата членка не е предвидена извъндоговорна отговорност за вреди от законосъобразно поведение на орган или длъжностно лице?

Д)В случай, че се даде тълкуване, че не е приложимо изискването за незаконосъобразност на съответното поведение на институцията при обстоятелствата по главното производство, към искиове на вложител в

кредитна институция за вреди от действия и бездействия на националната централна банка на държавата членка, и по специално за лихви поради неизплатени в срок гарантирани депозити и за депозитите над гарантирания размер, претендирани като вреди за нарушение на членове 63-65, 120 от Договора за функционирането на Европейския съюз, чл.3 от Договора за Европейския съюз и чл.17 от Хартата за основните права на Европейския съюз, **са приложими условията, установени от Съда на ЕС за извъндоговорната отговорност за вреди:**

- от законосъобразно поведение на институция, **и конкретно трите кумулативни условия, а именно: наличие на действителна вреда, на причинно-следствена връзка между нея и въпросното действие, както и на необичаен и особен характер на вредата, по специално към иска за лихви поради неизплатени в срок гарантирани депозити или**

-в областта на икономическата политика и по специално условието „само ако е налице достатъчно съществено нарушение на висша правна норма за защита на частноправните субекти“, по специално към иск на вложител за депозитите над гарантирания размер, претендирани като вреди, предвид **предоставената широка свобода на преценка на държавите членки във връзка с чл.65, параграф 1, буква б) от Договора за функционирането на Европейския съюз и мерките по Директива 2001/24/ЕО,** за които е приложим реда по националното право, когато обстоятелствата, свързани с кредитна институция и лицето, което претендира вредите, са свързани само с една държава членка, но по отношение на всички вложители са приложими едни и същи норми и конституционния принцип за равенство пред закона?

4. Следва ли от тълкуването на чл.10, параграф 1 във връзка с чл.1, параграф 3, буква i) от и чл. 7, параграф 6 от Директива 94/19/ЕО и правните положения, изведени в решение от 21 декември 2016г., V. и други, ECLI:EU:C:2016:975, т. 82 – 84 на Съда на ЕС, че в обхвата на нормите на директивата попадат и вложители,

-чиито депозити не са изискуеми на основание договори и законови разпоредби за периода от преустановяване на плащанията от кредитната институция до отнемането на лиценза ѝ за банкова дейност, в това число съответният вложител не изразил воля за настъпване на тази изискуемост?

-които са се съгласили с клауза, предвиждаща изплащането на гарантирания размер на депозитите по реда на националното законодателство на държавата членка и конкретно след отнемането на лиценза на кредитната институция, която държи депозитите и което условие е спазено и

-посочената клауза в договорите за депозити има силата на закон между страните съгласно националното законодателство на държавата членка?

Следва ли от разпоредбите на тази директива или от друга норма по правото на ЕС, че националният съд не следва да съобрази подобна клауза в договорите за депозити и да разгледа иск на вложител за лихви от неизплащане в срок на гарантирания размер на депозитите по същите договори при условията на извъндоговорната отговорност за вреди от нарушение на правото на ЕС и на основание чл.7, параграф 6 от Директива

94/19? "

Посочените въпроси са зададени и предвид служебните правомощия на съда в иск като процесния. Освен горното, към настоящия момент след предявяването на исковата претенция и отправянето на преюдициалното запитване, е налице специална национална норма - чл.203, ал.3 АПК, която урежда изрично основанията за вреди от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС и определя прилагането на стандартите на ЕС, в който смисъл е зададен първият въпрос от преюдициалното запитване, защото квалифицирането на иск като процесния по чл.4, пар.3 ДЕС означава именно прилагане на стандартите по правото на ЕС към тази отговорност.

На основание всичко изложено, съдът намира, че предвид задължителното тълкуване на правото на ЕС на основание чл.267, пар.1 от ДФЕС, което е компетентен да даде Съда на ЕС, предвид висящото дело пред Съда на ЕС по преюдициално дело C-501/2018 Българска народна банка електронно досие на електронен адрес [http://curia.europa.eu/juris/fiche.jsf?id=C%3B501%3B18%3BRP%3B1%3BP%3B1%3BC2018%2F0501%2FP&text=501%252F18&oqp=&for=&mat=or&lgrec=bg&jge=&td=%3BALL&jur=C%2CT%2CF&dates=&pcs=Oor&lg=&pro=&nat=or&cit=none%252CC%252CCJ%252CR%252C2008E%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252Ctrue%252Cfalse%252Cfalse&language=bg&avg=&cid=4995934](http://curia.europa.eu/juris/fiche.jsf?id=C%3B501%3B18%3BRP%3B1%3BP%3B1%3BC2018%2F0501%2FP&text=501%252F18&oqp=&for=&mat=or&lgrec=bg&jge=&td=%3BALL&jur=C%2CT%2CF&dates=&pcs=Oor&lg=&pro=&nat=or&cit=none%252CC%252CCJ%252CR%252C2008E%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252Ctrue%252Cfalse%252Cfalse&language=bg&avg=&cid=4995934)), и поставените по делото въпроси от националния съд и мотивите за това, изложени в Определение № 4537/17.07.2018г. по адм.д. 2760/2016г. на Административен съд София-град, по изложените мотиви от значение за казуса по делото, следва да спре съдебното производство по делото, до постановяването на съдебен акт от съда на ЕС по преюдициалното дело, с оглед на което и по арг. от чл.631, ал.1 и ал.2 ГПК, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ВЪЗОБНОВЯВА съдебното производство по делото.

СПИРА съдебното производство по делото до постановяването на съдебен акт по преюдициално дело C-501/2018г., Българска народна банка на Съда на ЕС, във връзка с отправеното преюдициално запитване с Определение № /4537/17.07.2018г. по адм.д. 2760/2016г. на Административен съд София-град. ПРИЛАГА служебно копие от Определение Определение № 4537/17.07.2018г. по адм.д. 2760/2016г. на Административен съд София-град.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия

